

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ד' - חלק י"ד

קונטרס 104

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אור הזוהר

גליון מס' 15
עבת תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללומדי האוהר

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 02-995-1300 / פקס: 054-843-6784

נר למאור / מכתב לראשי ישיבות / 2

לאורם נלך / לקט מספרי הקדמונים על הזוהר / 4

אור חוזר / מכתבים למערכת / 6

קופיקס / 8

מפעל הזוהר העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

סְתְרֵי תוֹרָה

וַיַּעַל לוֹט מִצּוֹעַר וְגו', מִגּוֹ הַיְרֵמְנוּתָא דְמִלְכָא, אֲתַפְרָשָׁא מִסְטְרָא דְיְמִינָא חַד הַתּוֹכָא דְקִטּוּרָא דְגוּלְפָא מִתְדַבְּקָא בְּגוֹ הַתּוֹכָא דְדַהֲבָא מִסְטְרָא דְשְׂמַאֲלָא בְּגוֹ מְסָאֲבוּ (דְיַצְרִיחַ) (נ"א וְדִירִיחַ) וְאֲתַעְבִּיד דְקִטּוּרָא חַדָּא דְאִילָנָא.

כַּד בְּעָא יַצְחַק לְאֲתַעְרָא בְּעִלְמָא, בְּתוֹקִפּיּה דְדִינָא קִשְׂיָא אֲתַתְקַף וּפְרִישׁ דְרִגְיִן מְקִיּוּמִיּהוּ, וְאֲתַתְקַף אֲבָרְהָם וּפְרִישׁ הַהוּא דְקִטּוּרָא חַדָּא דְאִילָנָא מִגּוֹ הַהוּא מְסָאֲבוּ. הַהוּא נַחֲשׁ קְדַמָּאָה עָאל בְּאַנְבִּיּה דַּהֲהוּא אִילָנָא, וְאִיּהוּ חִמְרָא דְשִׁתָּא, וְאוֹלִיד תְּרִין דְרִגְיִן קִטִּירִין דָּא בְּדָא. וְאַנְוִן דְרִגְיִן דְסִתְרִין בְּסִטְר מְסָאֲבוּ חַד אֲקָרִי מְלִכּוּ"ם וְחַד אֲקָרִי פְּעוּ"ר.

דָּא עֵיטָא דְאֲתַכְפְּסִיא וְדָא עֵיטָא דְאֲתַגְלִיא. פְּעוּר דְאֲתַגְלִיא אִיּהוּ וְכַל עוֹבְדוּי בְּאֲתַגְלִיא. מְלִכּוּ"ם דְאֲתַכְפְּסִיא אִיּהוּ וְכַל עוֹבְדוּי בְּאֲתַכְפְּסִיא. מְאֵלִין תְּרִין אֲתַפְרָשֵׁן זִינִין סְגִיאִין לְזַנְיִיּהוּ, וְסִתְרִין יִמָּא רַבָּא וְלְכַל אֵלִין סִטְרִי מְסָאֲבוּ. וְכַל חַד וְחַד שֵׁף (נ"א וְנָה) לְדוֹכְתִּיּהּ.

בְּגוּוּנָא דָּא אִיּהוּ לְתַתָּא. לוֹט אֲתַפְרָשׁ מֵאַבְרָהָם וְשׁוּי דִּירִיּה בְּאַנְשֵׁי סְדוּם, כַּד אֲתַעַר דִּינָא בְּהוּ אֲדַרְבַּ לְאַבְרָהָם וְשִׁלַּח לִיּה מִתְּמָן וְאֲתַפְרִישׁ מְנִיּהוּ. יִין אֲשִׁקִּיאוּ לִיּה בְּנִתִּיּה וְאוֹלִידוּ בְּהוּ תְּרִין אוּמִין, חַד אֲקָרִי עֲמוּן וְחַד אֲקָרִי מוּאָב. חַד בְּאֲתַגְלִיא וְחַד בְּאֲתַכְפְּסִיא. עֲמוּן דְרִגְנָא דִּילִיּה מְלִכּוּ"ם עֵיטָא דְאֲתַכְפְּסִיא. מוּאָב דְרִגְנָא דִּילִיּה פְּעוּ"ר כְּלָא בְּאֲתַגְלִיא. בְּגוּוּנָא דָּא בְּנִתִּיּה, דָּא אֲמַרְת בֵּן עַמִּי בְּרָא אִית לִי מַעֲמִי וְלָא אֲמַרְת מִמָּאן הוּא, בְּגִין כֶּף אִיּהוּ הוּהוּ בְּאֲתַכְפְּסִיא. דָּא אֲמַרְת מוּאָב מוּאָב הוּא דְנָא. מוּאָב אוֹלִידַת לִיּה. דְרִגְנָא דִּילִיּה פְּעוּ"ר מְלָה בְּאֲתַגְלִיא.

וּבִתְרִין אֵלִין אַחִיד דוּד מְלִכָא, לְבַתְר מִן מוּאָב אֲתַת רוּת וְנַפְכ מִינָה דוּד מְלִכָא. מִן עֲמוּן (דָּר קי ע"ב) אֲתַעֲטַר

סְתְרֵי תוֹרָה

וַיַּעַל לוֹט מִצּוֹעַר וְגו', מִתּוֹךְ רְצוֹן הַמֶּלֶךְ, נִפְרַד מִצַּד הַיְמִינִין הַתּוֹךְ אַחַד שֶׁל קִשׁוֹר שֶׁהִתְקַיְמָה דְבוּקָה בְּתוֹךְ הַתּוֹךְ הַזֶּהָב מִצַּד הַשְּׂמַאל בְּתוֹךְ טַמָּאָה (שֶׁל יִצְרָח) [נ"א וְיַצְרִיחַ] וְנִעְשָׂה שֶׁל קִשׁוֹר אַחַד שֶׁל הָאֵילָן.

בְּשִׂרְצָה יַצְחַק לְהַתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, בְּחִזּוֹק שֶׁל הַדִּין הַקָּשֶׁה הַתְּחִינִן וְהַפְרִיד דְרָגוֹת מְקִיּוּמָם, וְהַתְּחִינִן אֲבָרְהָם וְהַפְרִיד אוֹתוֹ קִשְׁר אַחַד שֶׁל הָאֵילָן מִתּוֹךְ אוֹתָהּ טַמָּאָה. אוֹתוֹ נַחֲשׁ הַקְּדָמוֹנִי נִכְנַס בְּשִׂרְשׁוֹ שֶׁל אוֹתוֹ הָעֵץ, וְהוּא הֵינֵן שֶׁשֶּׁתָּהּ וְהוֹלִיד שְׁתֵּי דְרָגוֹת קְשׁוּרוֹת זוּ בְּזוּ. וְהֵן הַדְּרָגוֹת שְׂסוּכְבוֹת בְּצַד הַטַּמָּאָה, אַחַד נִקְרָא מְלִכּוּ"ם וְאַחַד נִקְרָא פְּעוּ"ר.

זוּ עֵצָה בְּנִכְסָה, וְזוּ עֵצָה בְּגִלוּי פְּעוּ"ר, שֶׁהַתְּגַלָּה הוּא וְכַל מַעֲשֵׂיו בְּגִלוּי. מְלִכּוּ"ם, שֶׁהוּא בְּכַסְפִּי. הוּא וְכַל מַעֲשֵׂיו מְכַסִּים. מְשַׁנֵּי אֵלָה נִפְרָדִים מִינֵים רַבִּים לְמִינֵיהֶם וְסוֹכְבִים אֶת הַיָּם הַגְּדוֹל וְאֵת כָּל הַצְּדָדִים הַטַּמָּאִים הַלְלוּ, וְכַל אַחַד וְאַחַד קוֹפֵץ [נ"א לְמִקּוּמוֹ].

כְּמוֹ כֵּן הוּא לְמִטָּה. לוֹט נִפְרַד מֵאַבְרָהָם וְשֵׁם דִּירּוֹ עִם אֲנָשֵׁי סְדוּם, כְּשֶׁהַתְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם הַדִּין נִזְכַּר בְּאַבְרָהָם, וְשִׁלַּח לוֹ מִשֵּׁם וְנִפְרַד מֵהֶם. בְּנוֹתָיו הַשְׁקִיּוּהוּ יִין וְהוֹלִידוּ מִמֶּנּוּ שְׁתֵּי אֲמוֹת. אַחַת נִקְרָאת מוּאָב וְאַחַת נִקְרָאת עֲמוּן. אַחַת בְּגִלוּי וְאַחַת בְּכַסְפִּי. עֲמוּן דְרִגְנָתוֹ מְלִכּוּ"ם, עֵצָה בְּכַסְפִּי. מוּאָב דְרִגְנָתוֹ פְּעוּ"ר, הַכֹּל בְּגִלוּי.

כְּמוֹ זֶה בְּנוֹתָיו. אַחַת אֲמַרְהָ בֵּן עַמִּי, בֵּן לִי מַעֲמִי וְלָא אֲמַרְה מִמִּי הוּא, מִשּׁוּם כֶּף הוּא הֵיךָ בְּכַסְפִּי. זוֹ אֲמַרְה מוּאָב, מוּאָב הוּא זֶה, מוּאָב הוֹלִדְתִּיּהוּ, דְרִגְנָתוֹ פְּעוּ"ר, הַדְּבָר בְּגִלוּי.

וּבְשֵׁנֵי אֵלָה אַחַד דוּד הַמֶּלֶךְ, לְאַחַר מִכֵּן מִמוּאָב בָּאָה רוּת וְיִצְחָק מִמֶּנָּה דוּד הַמֶּלֶךְ, וּמַעֲמוּן הַתְעֲטַר

דוד מלְכָא בְהַאי עֵטְרָא דְאִיהִי סְהֵדוּתָא דְזֹרְעָא דְדָוִד דְכְתִיב, (מלכים ב יא) וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַגִּזְרִי וְאֶת הָעֵדוּת. וְהָאִי הוּת מִן מַלְכֵם דְרָגָא דְבְנֵי עֲמוּן דְכְתִיב, (שמואל ב יב) וַיִּקַּח אֶת עֵטְרַת מַלְכֵם.

מַלְכֵם דְרָגָא דְבְנֵי עֲמוּן הוּא דְכְתִיב וַתְּהִי עַל רֹאשׁ דְדָוִד וּמִתְמַן הוּא סְהֵדוּתָא לְבְנוֵי לְעַלְמִין, וּבְהָ אֲשַׁתְמוּדַע מָאן דְאִיהוּ מִן בְּנוֵי דְדָוִד דְאֶתְחַזִּי לְמַלְכָא וְדָאִי דְאֶמְרִין מִן דְדָוִד הוּא (הגוף). דְאֶפְלוּ אֶתְלִיד בְּהוּא יוֹמָא יְכִיל הָהּ לְמַסְפַּל הֵהִיא עֵטְרָא עַל רִישָׁהּ (דְהָ אִיהוּ) דְהוּת מְשַׁקֵּל כְּפָר זָהָב וְאָבָן יְקָרָה הוּת. וּבַר נֶשׁ אֶתְרָא לֹא יְכִיל לְמַסְבְּלָא. וְדָא הוּא דְכְתִיב בְּיוֹאֵשׁ וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַגִּזְרִי וְאֶת הָעֵדוּת.

וּבִתְרִין דְרָגִין אֶתְאָחִיד דְדָוִד מַלְכָא, וְאֶנּוּן תְּקַפָּא דְמַלְכוּתִיהּ לְאֶתְתַקַּפָּא עַל שְׂאָר עֲמוּן, דְאִי לֹא אֶתְכַלִּיל בְּסֵטְרָא דְלַהוּן לֹא יְכִיל לְאֶתְתַקַּפָּא עַלֵיהוּ, כֹּל (גוויניו) דְרָגִין דְשְׂאָר עֲמוּן כְּלִילָן בִּיהּ בְּדוּד לְאֶתְתַקַּפָּא וְלְאֶתְתַקַּפָּא עַלֵיהוּ:

וַיַּעַל לוֹט מִצּוּעַר וַיִּשָּׁב בְּהָר. כְּתִיב, (משלי ל) לְעַלּוּקָה שְׂתִי בְנוֹת הַבַּיִת. אֵלֶּיךָ שְׂתִי בְנוֹת הָרַע דְאֶנּוּן מִתְעַרְיָן לִיהּ (ר"א ל"ג גניו) לְשִׁלְטָא בְּגוּפָא, חָדָא אִיהִי נֶפֶשׁ דְאֶתְרַבִּיאַת תְּדִיר בְּגוּפָא. וְחָדָא אִיהִי נֶפֶשׁ דְכִסִּיפַת בְּתִיאֻבְכַתִּין בִּישִׁין (ר"א ל"ג דְהָא עֲלָמָא) וּבְכָל פְּסוּפִין בִּישִׁין דְהָאִי עֲלָמָא. דָּא אִיהִי כְכִירָה וְדָא (ר"א ואחרת) אִיהִי צְעִירָה.

וַיַּצַּר הָרַע לֹא אֶתְחַבֵּר תְּדִיר אֶלָּא בְּתִרִין אֵלֶּיךָ בְּגִין לְפִתְאָה לְבְנֵי נֶשׂא וּבְגִין דִּיהֶמְנֻן לִיהּ (כ"א לְאוּבָלָא) לְאוּבָדָא לְהוּ לְאֶתְרִין גִּירִין דְמוּתָא וַיִּפְלַחוּן לִיהּ. כְּמָה דְאֶתְ אֶמְר, (משלי ז) עַד יִפְלַח חֵץ כְּבָדוֹ. לְלִסְטִים דְמִקְפַּחִי בְּטוּרָא (וּבְמִינוּ) וַיִּטְמִירוּ גְרַמְיָהּ בְּאֶתְרִי דְחִיל דְטוּרָא, וַיַּדְעִין דְהָא בְנֵי נֶשׂא אֶתְטַמְרָן גְרַמְיָהּ לְמִיְהָר בְּאֶנּוּן דּוּכְתִי, מַה עֲבָדֵי בְרִירוּ מְנִיְהוּ הֵהוּא דְחִדִּידָא בְּלִישְׁנֵיהּ מַכְלָא הֵהוּא דִּידַע לְמַפְתִּי בְנֵי נֶשׂא וַיִּפּוּק מִבְּנִיְהוּ וַיִּתִּיב בְּאַרְחַ מִיִּשְׁר דְכָל בְּנֵי עֲלָמָא

חֵץ כְּבָדוֹ. לְלִסְטִים שְׁמַקְפַּחִים בְּהָרִים, וּמִסְתִּירִים עֲצָמָם בְּמָקוֹם מִפְּחִיד בְּהָרִים, וַיִּדְעִים שְׁהִי בְנֵי אָדָם שׁוֹמְרִים עֲצָמָם מִלְּלַכְתָּ לְמָקוֹמוֹת הַלְלוּ, מַה עוֹשִׂים? בּוֹחֲרִים מֵהֶם אוֹתוֹ שְׁלִשְׁנוֹ חֲדָה

דְדָוִד הַמְלִיךָ בְּעֵטְרָה הַזֹּאת שְׁהִיא עֵדוּת לְזֹרְעוֹ שֶׁל דָּוִד, שְׁכַתוֹב (מלכים-ב יא) וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַגִּזְרִי וְאֶת הָעֵדוּת. וְזוֹ הִיְתָה מִמְּלַכּוֹ"ם דְרָגַת בְּנֵי עֲמוּן, שְׁכַתוֹב (שמואל-ב יב) וַיִּקַּח אֶת עֵטְרַת מַלְכֵם.

מְרַבֵּם דְרָגַת בְּנֵי עֲמוּן הוּא, שְׁכַתוֹב וַתְּהִי עַל רֹאשׁ דְדָוִד, וּמִשָּׁם הִיְתָה עֵדוּת לְבְנוֵי לְעוֹלָמִים, וּבְהָ נּוֹדַע מִי הוּא מִן בְּנֵי דְדָוִד הַמְלִיךְ שְׂרָאוּי לְמַלְךְ וְדָאִי שְׂאוּמְרִים מִן דְדָוִד הוּא (הגוף). שְׂאֶפְלוּ שְׁנוּלֵד בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, יְכִיל הִיָּה לְסַבֵּל בְּעֵטְרָה הֵהִיא עַל רֹאשׁוֹ [שְׁתִּירִי הוּא] שְׁהִיָּה מְשַׁקֵּל כְּפָר זָהָב וְאָבָן יְקָרָה הִיְתָה, וּבְזֵן אָדָם אַחַר לֹא יְכִיל לְסַבֵּל אוֹתָהּ. וְזֵהוּ שְׁכַתוֹב בְּיוֹאֵשׁ וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַגִּזְרִי וְאֶת הָעֵדוּת.

וּבְשִׁתֵּי דְרָגוֹת נֶאֱחַז דְדָוִד הַמְלִיךְ, וְהֵם תְּקִין מְלַכּוּתוֹ לְהֶתְחַזֵּק עַל שְׂאָר הָעַמִּים, שְׂאָם לֹא נְכַלֵּל בְּצַד שְׁלֵהֶם, לֹא יְכִיל לְהֶתְגַבֵּר עַלֵיהֶם כֹּל (הגוויניו) הַדְרָגוֹת שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים כְּלוּלִים בְּדוּד לְהֶתְגַבֵּר וְלְהֶתְחַזֵּק עַלֵיהֶם.

וַיַּעַל לוֹט מִצּוּעַר וַיִּשָּׁב בְּהָר. כְּתוּב (משלי ז) לְעַלּוּקָה שְׂתִי בְנוֹת הַבַּיִת. אֵלֶּיךָ שְׂתִי בְנוֹת הָרַע מְעוֹרְרוֹת אוֹתוֹ [כְּדִין] לְשַׁלֵּט עַל הַגּוּף. אַחַת הִיא נֶפֶשׁ שְׁמַתְרַבָּה תְּמִיד בְּגוּף, וְאַחַת הִיא נֶפֶשׁ שְׁכּוּסְפַת לְתַאוּת רְעוּת דְר"א שֶׁל הַעוֹלָם (תְּהִי) וּבְכָל הַפְּסוּפִים הָרְעִים שֶׁל הָעוֹלָם הִנֵּה. זֹהִי הַכְּכִירָה, וְזוֹ (ואחרת) הַצְעִירָה. וַיַּצַּר הָרַע לֹא מִתְחַבֵּר תְּמִיד אֶלָּא בְשִׁתֵּי אֶלָּה כְּדִי לְפִתּוֹת בְּנֵי אָדָם, וּכְדִי שְׂיִאֲמִינוּ לוֹ [לְאוּבָלָא] לְהֶאֱבִיד אוֹתָם לְמָקוֹם חֲצִי הַמּוֹת וַיַּעֲבְדוּ אוֹתוֹ, כְּמוֹ שְׁנְאָמֵר (זכח) עַד יִפְלַח

חֵץ כְּבָדוֹ. לְלִסְטִים שְׁמַקְפַּחִים בְּהָרִים, וּמִסְתִּירִים עֲצָמָם בְּמָקוֹם מִפְּחִיד בְּהָרִים, וַיִּדְעִים שְׁהִי בְנֵי אָדָם שׁוֹמְרִים עֲצָמָם מִלְּלַכְתָּ לְמָקוֹמוֹת הַלְלוּ, מַה עוֹשִׂים? בּוֹחֲרִים מֵהֶם אוֹתוֹ שְׁלִשְׁנוֹ חֲדָה

מכלם, אותו שיודע לפתות בני אדם, ויוצא מביניהם ויושב בדרך ישרה שכל בני העולם עוברים שם. כיון שמגיע אליהם, מתחיל להתחבר עמם (ולפתותם). (עד כאן סתרי תורה).

ויסע משם אברהם ארצה הנגב. כל מסעותיו היו לצד דרום יותר מלצד אחר, משום שהרי בתקמה עשה להדבק בדרום.

ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי הוא. שנינו, [בין] לא צריך אדם לסמוך על הנס, ואם הקדוש ברוך הוא מרחיש נס לבן אדם, אין לו לסמוך תמיד על נס בפעם אחרת, כי לא בכל שעה ושעה מתרחש נס.

ואם יכניס אדם את עצמו למקום שהנזק מצוי לעין, הרי פקעה כל זכותו שעשה בתחלה ובארוה, כמו שנאמר (בראשית לב) קטנתי מכל החסידים ומכל האמת וגו'. ואברהם, כיון שעלה ממצרים ונצול פעם אחת, כעת למה הכניס את עצמו בצער כבתחלה ואמר אחתי הוא?!

א"ר אברהם לא סמוך על עצמו כלום, שראה את השכינה תמיד במדרגה של שרה ולא זזה משם, ומשום שהיתה שם, סמוך אברהם ואמר אחתי הוא, כמו שכתוב (משלי י) אמר לחכמה אחתי את, ולכן אמר אחתי הוא.

ויבא אלהים אל אבימלך וגו'. וכי הקדוש ברוך הוא בא אל רשעים? כמו שכתוב (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם, (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן? אלא אותו ממונה השליח שמפקד עליהם היה משום שכלם, כשעושים שליחות, נוטלים השם הזה, מצד הדין הם באים. ועל זה ויבא אלהים אל אבימלך בחלום

עברין תמן, כיון דמטא לגבייהו שרי לאתחברא תמן, (עד כאן סתרי תורה)

ויסע משם אברהם ארצה הנגב. כל מטלנוי הו' לסטרא דדרומא (דף קיא ע"ב) יתיר מסטרא אחרא, בגין דהא בתחמתא עבד לאתדבקה בדרומא:

ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי היא. תנינן (פ"ו) לא ליבעי ליה לבר נש לסמכא על ניסא, ואי קדשא בריך הוא ארחיש ניסא לבר נש, לא אית ליה לסמכא (תדיר) על ניסא זמנא אחרא. בגין דלאו בכל שעתא ושעתא אתרחיש ניסא.

ואי ייעול בר נש גרמיה באתר דנזקא אשתכח לעינא, הא פקע כל זכותיה דעבד בקדמיתא ואוקמוה. כמה דאת אמר, (בראשית לב) קטונתי מפל החסידים ומפל האמת וגו'. ואברהם כיון דסליק ממצרים ואשתזיב זמנא חדא, השתא אמאי אעיל גרמיה בצערא בקדמיתא ואמר אחתי היא. א"ר אברהם לא סמוך על גרמיה כלום, וקמא שכינתא תדיר בדיורה דשרה ולא אעדי מתמן, ובגין דהות תמן, אסמיה אברהם ואמר אחתי היא כמה דכתיב (משלי י) אמר לחכמה אחתי את. ובגין כך אמר אחתי היא (פ"א את):

ויבא אלהים אל אבימלך וגו'. וכי קדשא בריך הוא אתא לגבייהו דרשיעיא כמה דכתיב, (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם. (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן. אלא ההוא ממנא שליחא דאתפקדא עלייהו הוה, בגין דכלהו כד עבדי שליחותא נטלי שמא דא, ומסטרא דדינא קא אתיין. ועל דא ויבא אלהים אל אבימלך בחלום ויאמר

ויאמר

הלילה ויאמר לו הנך מת על האשה אשר לקחת וגו'.

רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יב) שפת אמת וגו'. שפת אמת תכון לעד - זה אברהם, שכל דבריו בהתחלה ובסוף היו באמת. ועד ארגיעה לשון שקר - זה אבימלך. באברהם נאמר ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי היא. דא בקדמיא, דאמר בגין שכינתא דהות עמה דשרה אחתי היא, ואברהם בחכמתא עבד. מאי טעמא (דף קיב ע"א) בגין דאברהם מסטרא דימינא איהו, אמר אחתי היא, ורזא כמה דאת אמר, (שיר השירים ה) אחתי רעיתי יונתי תמתי. ועל דא אברהם קרא לה תדיר אחתי, בגין דאתדבק בהדה, ולא תעדין (ויקרא קב) דא מן דא לעלמין.

לסוף מה כתיב וגם אמנה אחתי בת אבי היא אף לא בת אמי. וכי כף הנה? אלא הכל משום השכינה אמר אחתי הוא בהתחלה, שכתוב אמר לחכמה אחתי את. אחר כך וגם אמנה. מה זה וגם? להוסיף על מה שאמר בתחלה. אחתי בת אבי הוא, הבת של החכמה העליונה, ולכן נקראת אחותי ונקראת חכמה, אף לא בת אמי, מהמקום של ראשית הכל הנסתר העליון. ועל זה ותהי לי לאשה, באחנה וחיבתו, שכתוב (שם ב) וימינו תחבקני, והכל סוד של חכמה. בא ראה, בהתחלה פשירדו למצרים כך אמר בשביל לתדבק בתוך האמונה, וקרא לה אחתי כפי שלא יטעו לתוף אותם הדרגות שבחוץ. אף כאן אחתי, כפי שלא תזוז מתוך האמונה פראוי. שהרי אבימלך וכל אותם יושבי הארץ היו הולכים אחר עבודה זרה, והוא נדבק בתוף האמונה ומשום כך נכנס לשם

לו הנך מת על האשה אשר לקחת וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יב) שפת אמת וגו'. שפת אמת תכון לעד. דא אברהם, דכל מלוי בקדמיא ובסופא הוו באמת. ועד ארגיעה לשון שקר. דא אבימלך. באברהם נאמר ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי היא. דא בקדמיא, דאמר בגין שכינתא דהות עמה דשרה אחתי היא, ואברהם בחכמתא עבד. מאי טעמא (דף קיב ע"א) בגין דאברהם מסטרא דימינא איהו, אמר אחתי היא, ורזא כמה דאת אמר, (שיר השירים ה) אחתי רעיתי יונתי תמתי. ועל דא אברהם קרא לה תדיר אחתי, בגין דאתדבק בהדה, ולא תעדין (ויקרא קב) דא מן דא לעלמין.

לסוף מה כתיב וגם אמנה אחתי בת אבי היא אף לא בת אמי. וכי הכי הנה. אלא כלא בגין שכינתא קאמר, אחתי היא בקדמיא, דכתיב אמר לחכמה אחתי את. ולבתר וגם אמנה. מאי וגם. לאתוספא על מה דקאמר בקדמיא. אחתי בת אבי היא ברתיה דחכמה עלאה, ובגין כך אתקרי אחתי ואתקרי חכמה. אף לא בת אמי. מאתר דשירותא דכלא סתימא עלאה. ועל דא ותהי לי לאשה באחנה בחיבותא דכתיב, (שיר השירים ב) וימינו תחבקני וכלא רזא דחכמתא איהו.

הא חזי, בקדמיא כד נחתו למצרים הכי קאמר בגין לאתדבקא בגו מהימנותא, וקרא לה אחתי, בגין דלא יטעון גו אנון דרגין דלבר. אוף הכא אחתי, בגין דלא אתעדי מגו מהימנותא כדקא יאות. דהא אבימלך וכל אנון יתבי ארעא הוו אזלי בתר פולחנא נוכראה, ואיהו אתדבק גו מהימנותא, ובגין כך עאל לתמן ואמר אחתי,

ואמר אחתי. מה האחות לא נפרדת מן האח לעולמים - אף כאן. שהרי אשה יכולה להפטר, אבל אחות לא נפרדת, שהרי שני אחים לא יכולים להפטר לעולמים ולעולמי עולמים.

ולכן אמר אברהם אחתי הוא, שהרי כלם היו להוטים בתוך קשרי הפוכים ומזלות ועובדים אותם, ואברהם היה דבק בתוך האמונה, ואמר אחותי, שלא נפרד לעולמים. וסימן לדבר - (ויקרא כא) ולאחתו הבתולה, שנאמר לפהן המקום שאברהם שרוי בו.

כתוב (דברים י) את ה' אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע. הפסוק הזה בארוהו. אבל בא ראה, לה' אלהיך תירא לא כתוב, אלא כתוב את ה'. מה זה את? זו הדרגה הראשונה, המקום של יראת הקדוש ברוך הוא, ולכן כתוב תירא, ששם אדם צריך לירא לפני רבונו הקדוש ברוך הוא, משום שהוא [בית] דין.

ואתו תעבד - זו הדרגה העליונה שעומדת על הדרגה הפחותה הזו, ולא נפרדים לעולמים. את ואתו זה עם זה דבקים ולא נפרדים. מה זה ואתו? זה מקום ברית הקדש, אות לעולמים. שהרי עבודה לא שורה באות ואינו לעבד אלא לירא, אבל העבודה היא למעלה, ולכן ואתו תעבד.

ובו תדבק - במקום שהוא דבקות להדבק שהוא גוף ששורה באמצע. ובשמו תשבע - המקום השביעי של הדרגות, וסימן לדבר - (ירמיה ל) ואת דוד מלפס אשר אקים להם. משום כך נדבק אברהם באמונה כשינד למצרים וכשהלך לארץ פלשתים. לאדם שרצה לרדת

מה אחות לא אתפרש מאחא לעלמין אוף הקא. דהא אתתא יכילת לאתפרשא אבל אחות לא אתפרש, דהא תרין אחין לא יכלין לאתפרשא לעלמין ולעלמי עלמין.

ובגין כך אמר אברהם אחתי היא, דהא כלהון הוה להוטיין גו טהרי ככביא ומזלי ופלחי לון, ואברהם הוה מתדבק גו מהימנותא ואמר אחתי דלא נתפרש לעלמין. וסימניה (ויקרא כא) ולאחותו הבתולה דאתמר לכהן, אתרא דאברהם שריא ביה.

כתוב, (דברים י) את יי אלהיך תירא אותו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע. האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, ליי אלהיך תירא לא כתוב, אלא את (דף קיב ע"ב) יי, מאי את, דא דרגא קדמאה אתר דחלא דקדשא בריה הוא, ובגין כך כתיב תירא, דתמן בעי בר נש לדחלא קמי מאריה (קדשא בריה הוא) בגין דאיהו (ב) דינא.

ואתו תעבד. דא דרגא עלאה דקיימא על האי דרגא תתאה, ולא מתפרשא לעלמין, את ואתו, דא ביד דבקיין ולא אתפרשן. מאי ואתו. דא אתר ברית קדישא אות לעלמין. דהא פולחנא לא שריא באת ולאו איהו למפלח אלא למדחל, אבל פולחנא איהו לעילא, ובגין כך ואתו תעבד.

ובו תדבק. באתר דאיהו דבקותא לאתדבקא דאיהו גופא דשרי באמצעיתא. ובשמו תשבע אתר שביעאה דדרגין. וסימניה (ירמיה ל) ואת דוד מלפס אשר אקים להם. בגין כך אתדבק אברהם במהימנותא כד נחת למצרים וכד אזל לארעא דפלשתים. לפר נש דבעא לנחמא גו גובא עמיקא. דחיל דלא יכיל לסלקא מגו גובא, מה עבד קשר חד קשרא

דְּחָבַל לְעִילָא מִן גּוּבָא, אָמַר הוּאִיל דְּקָשִׁירָנָא
קָשְׂרָא דָּא מִכָּאן וְלְהִלָּאָה אִיעוּל תַּמָּן. כִּן
אֲבָרְהָם בְּשַׁעֲתָא דְּבָעָא לְנַחְתָּא לְמַצְרִים. עַד
לָא יִיחֹות תַּמָּן קָשֶׁר קָשְׂרָא דְּמַהִימְנוּתָא
בְּקַדְמִיתָא לְאַתְתַּקְפָּא בֵּיהּ, וְלִכְתֵּר נַחַת.

אוּף הָכִי נָמִי כַּד עָאל לְאַרְעָא דְּפִלְשְׁתִּים.
בְּגִין כִּף (משלי יב) שְׁפַת אָמַת תִּכּוֹן לְעַד.

וְעַד אַרְגִּיעָה לְשׁוֹן שְׁקַר, דָּא אֲבִימֶלֶךְ דְּאָמַר
בְּתָם לְכִבִּי וּבְנִקִּין פְּפִי. וְכַד אֶהְדְּרוּ לִיהּ מַה
כְּתִיב גַּם אֲנֹכִי יִדְעֹתִי כִּי בְתָם לְכִבְךָ עֲשִׂיתָ
זֹאת, וְלֹא כְּתִיב נִקְיוֹן פְּפִים:

וְעָתָה הִשָּׁב אֵשֶׁת הָאִישׁ כִּי נִבִּיא הוּא. רַבִּי
יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר (שמואל א ב) רַגְלֵי
חֲסִידוֹ יִשְׁמַר וּגּוֹ'. חֲסִידוֹ כְּתִיב חַד, וְדָא
אֲבָרְהָם דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נָטִיר לִיהּ תְּדִיר
וְלֹא אַעֲדִי נָטִירוֹ מִנִּיהּ לְעֵלְמִין. וּמַה דְּאָמַר
רַגְלֵי, דָּא אֶתְתִּיהּ, דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂדֵר
שְׂכִינְתִּיהּ עִמָּה וְנָטִיר לָהּ תְּדִיר.

דְּבַר אַחַר רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר. חַד, דָּא
אֲבָרְהָם דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִיל עִמִּיהּ
תְּדִיר בְּגִין דְּלֹא יִיכְלוֹן לְנַזְקָא לִיהּ. וּרְשָׁעִים
בַּחֲשָׁף יִדְמוּ. אֵלִין אַנוּן מַלְכִין דְּקַטְל קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בַּהּ הוּא לִילָא דְרַדְף בַּתְרֵיהּ.

הֲדָא הוּא דְּכְתִיב בַּחֲשָׁף יִדְמוּ, דָּא לִילָא
דְּאַתְקָשֶׁר בַּחֲשׂוּכָא וְקַטְל לוֹן, וְאַבְרָהָם
רַדְף וְלִילָא קַטִיל לוֹן, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב
וַיַּחֲלֵק עֲלֵיהֶם לִילָהּ הוּא וְעַבְדֵּיו וַיִּכְסֹּם. וַיַּחֲלֵק
עֲלֵיהֶם לִילָהּ, דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּפִלִּיג
רַחֲמֵי מִן דִּינָא בְּגִין לְמַעַבְדַּ נְוִקְמִין לְאַבְרָהָם,
וּבְגִין כִּף וּרְשָׁעִים בַּחֲשָׁף יִדְמוּ. וַיִּכְסֹּם,
מִיבְעֵי לִיהּ. אֵלֹא דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כִּי לֹא

בְּרוּךְ הוּא שְׁחַלֵּק רַחֲמִים מִן הַדִּין כְּדֵי לְעַשׂוֹת נְקָמוֹת לְאַבְרָהָם,

לְבוּר עֲמַק, פְּחַד שְׁלֵא יוּכַל
לְעֵלוֹת מִתּוֹף הַבוּר, מַה עֲשֵׂה?
קָשֶׁר קָשֶׁר אַחַד שֶׁל חֶבֶל לְמַעְלָה
מִהַבוּר. אָמַר, הוּאִיל וְקָשְׂרָתִי
קָשֶׁר זֶה, מִכָּאן וְהִלָּאָה אֶכְנַס
לְשִׁם. כִּן אֲבָרְהָם, בְּשַׁעֲה שְׂרָצָה
לְרַדַּת לְמַצְרַיִם, עַד שְׁלֵא יִרְד
לְשִׁם קָשֶׁר בַּתְּחִלָּה אֶת קָשֶׁר
הָאֲמוּנָה לְהַתְחַזֵּק בוֹ, וְאַחַר כִּן
יִרְד.

אִף כִּף גַּם כְּשֶׁנְּכַנַּס לְאַרְץ
פְּלִשְׁתִּים. מִשׁוּם כִּף (משלי יב) שְׁפַת
אָמַת תִּכּוֹן לְעַד. וְעַד אַרְגִּיעָה
לְשׁוֹן שְׁקַר - זֶה אֲבִימֶלֶךְ שְׂאָמַר
בְּתָם לְכִבִּי וּבְנִקִּין פְּפִי.
וּכְשֶׁהֲחִזִּירוּ לוֹ מַה כְּתוּב? גַּם
אֲנֹכִי יִדְעֹתִי כִּי בְתָם לְכִבְךָ עֲשִׂיתָ
זֹאת, וְלֹא כְּתוּב נִקְיוֹן פְּפִים.

וְעָתָה הִשָּׁב אֵשֶׁת הָאִישׁ כִּי נִבִּיא
הוּא. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר,
(שמואל-א ב) רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר
וּגּוֹ'. חֲסִידוֹ כְּתוּב אַחַד, וְזֶה
אֲבָרְהָם שְׁתַּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹמֵר אוֹתוֹ תָּמִיד וְלֹא מְסִיר
מִפָּנָיו אֶת שְׂמִירָתוֹ לְעוֹלָמִים.
וּמַה שְׂאָמַר רַגְלֵי - זֶה אֵשֶׁתוֹ,
שְׁתַּקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלַח
שְׂכִינְתוֹ עִמָּה וְשׁוֹמֵר אוֹתָהּ
תָּמִיד.

דְּבַר אַחַר רַגְלֵי חֲסִידוֹ יִשְׁמַר -
אַחַד, זֶה אֲבָרְהָם, שְׁתַּקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא הִלָּךְ עִמּוֹ תָּמִיד כְּדֵי שְׁלֵא
יִכְלֹו לְהַזִּיק לוֹ. וּרְשָׁעִים בַּחֲשָׁף
יִדְמוּ - אֵלֵי אוֹתָם מְלָכִים שְׁהֲרַג
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתוֹ לִילָהּ
שְׂרַדְף אַחֲרֵיהֶם.

זֶהוּ שְׂכִיבֵי בַּחֲשָׁף יִדְמוּ, זֶה
הַלִּילָה שְׁנִקְשֶׁר בַּחֲשָׁף וְהֲרַג
אוֹתָם, וְאַבְרָהָם רַדְף וְהִלָּלָה
הֲרַג אוֹתָם. זֶהוּ שְׂכִיבֵי וַיַּחֲלֵק
עֲלֵיהֶם לִילָהּ הוּא וְעַבְדֵּיו וַיִּכְסֹּם.
וַיַּחֲלֵק עֲלֵיהֶם לִילָהּ - זֶה הַקְדוּשׁ
וּמִשׁוּם כִּף וּרְשָׁעִים בַּחֲשָׁף יִדְמוּ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְּפֵיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. ועלזו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, ועלזו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

